

## POSTANOWIENIE

Dnia 7 kwietnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek

w sprawie **P. Z.**,

skazanego za czyny z art. 280 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k. i in.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 7 kwietnia 2022 r.,

w trybie art. 535 § 3 k.p.k., kasacji obrońcy skazanego od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 30 października 2020 r., sygn. akt IX Ka (...), utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w K. z dnia 29 stycznia 2020 r., sygn. akt. IX K (...),

### **p o s t a n o w i ł:**

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;
2. zwolnić skazanego P. Z. od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego, obciążając nimi Skarb Państwa.

### UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 29 stycznia 2020 r., sygn. akt. IX K (...), Sąd Rejonowy w K. uznał P. Z. za winnego popełnienia czynu z art. 280 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k., za który wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności (pkt I); czynu z art. 245 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k., za który wymierzył mu karę 4 miesięcy pozbawienia wolności (pkt IV); czynu z art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k., za który wymierzył mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności (pkt V); czynu z art. 190a § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k., za który wymierzył mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności (pkt VI); czynu z art. 216 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k., za który wymierzył mu karę grzywny w wysokości 50

stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 15 złotych (pkt VII); czynu z art. 217 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k., za który wymierzył mu karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 15 złotych (pkt VIII); czynu z art. 216 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k., za który wymierzył mu karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 15 złotych (pkt IX); czynu z art. 217 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k., za który wymierzył mu karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 15 złotych (pkt X); czynu z art. 210 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k., za który wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności. Ponadto Sąd Rejonowy umorzył postępowanie o czyny art. 119 § 1 k.w. (pkt II i III). Jednostkowe kary pozbawienia wolności i kary grzywny zostały przez Sąd Rejonowy połączone i wymierzono P. Z. karę łączną 3 lat pozbawienia wolności (pkt XII) oraz karę łączną 150 stawek dziennych grzywny, przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 15 złotych (pkt XIII). Dodatkowo orzeczono wobec oskarżonego zakaz kontaktowania się z I. Z. i J. Z. i zbliżania się do nich na odległość 100 metrów przez okres 2 lat (pkt XIV) i obciążono go w części kosztami sądowymi (pkt XIX).

Z powyższym wyrokiem nie zgodził się obrońca P. Z., zaskarżając go w części, co do pkt. I, IV, V, VI, VII, VIII, IX, X, XI, XII, XIII, XIV, XIX. W apelacji obrońca zarzucił:

„I. obrazę przepisów postępowania, co miało istotny wpływ na wynik sprawy:

1. art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny materiału dowodowego, w sposób sprzeczny z zasadami prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego poprzez uznanie za nieprzydatny dowód z potwierdzenia wypłaty z bankomatu, dowód z potwierdzenia wykonania przelewu krajowego, podczas gdy dokumenty te jednoznacznie wskazują, iż oskarżony otrzymywał wypłatę, dokonał wypłaty gotówki przed dniem 17 kwietnia 2019 r., co w konsekwencji spowodowało dokonanie błędnych ustaleń faktycznych co do zamiaru i sprawstwa oskarżonego, w szczególności do stwierdzenia, iż oskarżony w dniu 17 kwietnia 2019 r. nie mógł dysponować gotówką;
2. art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny materiału dowodowego, w sposób sprzeczny z zasadami prawidłowego rozumowania i

doświadczenia życiowego poprzez odmowę nadania przymiotu wiarygodności dowodowi z wyjaśnień oskarżonego, w których nie przyznawał się do popełnienia zarzucanych mu czynów, wskazywał, iż pracuje nad sobą celem poprawy relacji z żoną, podejmuje niezbędne kroki celem zaprzestania kłótni z żoną, pragnie ratować rodzinę oraz nie jest prowodyrem awantur domowych, co w konsekwencji skutkowało nieprawidłowym przypisaniem oskarżonemu zamiaru i sprawstwa;

3. art. 7 k.p.k., poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny materiału dowodowego, w sposób sprzeczny z zasadami prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego poprzez odmowę nadania przymiotu wiarygodności dowodowi z wyjaśnień oskarżonego i zeznań świadka M. Z., przy jednoczesnym uznaniu, iż w pełni zasługują na wiarę zeznania świadków: I. Z., J. Z., J. Z., B. Z., Z. Z., w przedmiocie okoliczności kradzieży gotówki przez oskarżonego, dysponowania przez oskarżonego w dniu 17 kwietnia 2019 r. gotówką w wysokości 100 zł, psychicznego znęcania się oskarżonego nad rodziną, podejmowanych działań przemocowych wyłącznie przez oskarżonego, wszczynania awantur domowych wyłącznie przez oskarżonego, stosowania gróźb przez oskarżonego wobec I. Z., pozostawienia przez oskarżonego dzieci bez opieki w parku, podczas gdy w sprawie występują okoliczności przemawiające za uznaniem za wiarygodne wyjaśnień oskarżonego i zeznań świadka oraz podważające wiarygodność zeznań pozostałych świadków;

4. art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny materiału dowodowego, w sposób sprzeczny z zasadami prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego poprzez pominięcie dowodu z zeznań świadka M. Z. w zakresie w jakim wskazuje, iż oskarżony wypłacił pieniądze z bankomatu, z konta świadka na które wpływała wypłata oskarżonego przed dniem 17 kwietnia 2019 r. i posiadał przy sobie gotówkę w wysokości 100 zł w dniu 17 kwietnia 2019 r. i w konsekwencji błędne przyjęcie, iż oskarżony dopuścił się kradzieży na rzecz I. Z.;

5. art. 7 k.p.k., poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny materiału dowodowego, w sposób sprzeczny z zasadami prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego poprzez odmowę nadania przymiotu wiarygodności dowodowi z wyjaśnień oskarżonego i zeznań świadka M. Z., przy jednoczesnym uznaniu, iż w pełni zasługują na wiarę zeznania świadków: I. Z., J. Z., J. Z., B. Z., Z.

Z., w przedmiocie okoliczności, iż oskarżony znieważał słowami powszechnie uznanymi za obelżywe swoje dzieci, tj. J. Z. i M. Z., jak i naruszył nietykalność cielesną poprzez szarpanie J. Z. i M. Z., podczas gdy w sprawie występują okoliczności przemawiające za uznaniem za wiarygodne wyjaśnień oskarżonego i zeznań świadka M. Z., w zakresie jakim wyjaśniają, iż oskarżony nie znieważał ani nie naruszał nietykalności cielesnej J. Z. i M. Z., co w konsekwencji doprowadziło do dokonania błędnych ustaleń faktycznych co do winy oskarżonego;

6. art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny materiału dowodowego, w sposób sprzeczny z zasadami prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego poprzez uznanie za w pełni wiarygodne zeznań świadka I. Z. w zakresie w jakim wskazywała, iż oskarżony naruszył jej nietykalność cielesną poprzez szarpanie, popychane i uderzanie, podczas, gdy zeznania świadka nie pozostają spójne ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, w szczególności obdukcją oskarżonego z dnia 18.04.2019 r. (k. 35 akt postępowania przygotowawczego), co w konsekwencji skutkowało nieprawidłowym przypisaniem oskarżonemu zamiaru i sprawstwa;

7. art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny materiału dowodowego, w sposób sprzeczny z zasadami prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego poprzez uznanie za w pełni wiarygodne zeznań świadka I. Z. w zakresie w jakim wskazywała, iż oskarżony dopuścił się względem niej uporczywego nękania, w ten sposób, że obserwował ją i śledził, podczas gdy brak jest w sprawie materiału dowodowego potwierdzającego ww. okoliczności, co w konsekwencji skutkowało nieprawidłowym przypisaniem oskarżonemu zamiaru i sprawstwa;

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający istotny wpływ na wynik sprawy:

1. poprzez błędne przyjęcie – wbrew wyjaśnieniom oskarżonego, zeznaniom świadka: M. Z. – iż oskarżony nie posiadał w dniu 17 kwietnia 2019 r. pieniędzy, podczas gdy oskarżony wypłacił pieniądze z bankomatu, z konta świadka na które wpływała wypłata oskarżonego przed dniem 17 kwietnia 2020 r. i posiadał przy sobie gotówkę w wysokości 100 zł w dniu 17 kwietnia 2020 r.;

2. poprzez błędne przyjęcie – wbrew wyjaśnieniom oskarżonego, zeznaniom świadka: M. Z. – iż oskarżony znieważał słowami powszechnie uznanymi za obelżywe swoje dzieci, tj. J. Z. i M. Z., jak i naruszył nietykalność cielesną poprzez szarpanie J. Z. i M. Z., podczas gdy oskarżony nie dopuścił się tychże czynów wobec J. Z. i M. Z.;
3. poprzez błędne przyjęcie – wbrew wyjaśnieniom oskarżonego – iż oskarżony dopuścił się szarpaniny o torebkę, z której dokonał zaboru gotówki, podczas gdy oskarżony wyjaśniał, iż z torebki I. Z. chciał wyjąć kierowane do niego listy, które uprzednio I. Z. wyjęła ze skrzynki pocztowej;
4. poprzez błędne przyjęcie – wbrew wyjaśnieniom oskarżonego – iż oskarżony pozostawił swoje dzieci J. Z. i M. Z. w parku bez opieki, podczas gdy oskarżony obserwował dzieci z niewielkiej odległości”.

W oparciu o powyższe zarzuty obrońca wniósł o „zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie pkt I, IV, V, VI, VII, VIII, IX, X, XI, XII, XIII, XIV, XIX na korzyść oskarżonego i orzeczenie co do istoty sprawy poprzez uniewinnienie oskarżonego”.

Pisemną odpowiedź na apelację złożył kurator małoletniej M. Z., wnosząc o nieuwzględnienie powyższej apelacji i utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku.

Po rozpoznaniu apelacji obrońcy P. Z., Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z dnia 30 października 2020 r., sygn. akt IX Ka (...), utrzymał w mocy zaskarżony wyrok Sądu I instancji (pkt I). Wyrok zawierał ponadto rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów procesu (pkt II-V).

Od powyższego prawomocnego wyroku Sądu odwoławczego kasację wniósł obrońca skazanego, zaskarżając go w części, co do pkt. I rozstrzygnięcia. Obrońca postawił następujące zarzuty kasacyjne:

„I. rażące naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku:

1. art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 k.p.k., poprzez niewłaściwe i nierzetelne przeprowadzenie kontroli apelacyjnej oraz nienależyte rozważenie i zbyt ogólnikowe ustosunkowanie się w części motywacyjnej uzasadnienia zaskarżonego wyroku do podniesionych w apelacji zarzutów naruszenia prawa procesowego: art. 7 k.p.k. oraz zarzutów błędnego ustalenia stanu faktycznego, pomimo iż poszczególne naruszenia przepisów prawa procesowego, których dopuścił się Sąd

*meriti* zostały szczegółowo i precyzyjnie opisane w zarzutach zawartych w środku odwoławczym;

2. art. 433 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny materiału dowodowego, w sposób sprzeczny z zasadami prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego poprzez uznanie za nieprzydatny dowód z potwierdzenia wypłaty z bankomatu, dowód z potwierdzenia wykonania przelewu krajowego, podczas gdy dokumenty te jednoznacznie wskazują, iż oskarżony otrzymywał wypłatę, dokonał wypłaty gotówki przed dniem 17 kwietnia 2019 r., co w konsekwencji spowodowało dokonanie błędnych ustaleń faktycznych co do zamiaru i sprawstwa oskarżonego, w szczególności do stwierdzenia, iż oskarżony w dniu 17 kwietnia 2019 r. nie mógł dysponować gotówką;

3. art. 433 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny materiału dowodowego, w sposób sprzeczny z zasadami prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego poprzez odmowę nadania przymiotu wiarygodności dowodowi z wyjaśnień oskarżonego, w których nie przyznawał się do popełnienia zarzucanych mu czynów, wskazywał, iż pracuje nad sobą celem poprawy relacji z żoną, podejmuje niezbędne kroki celem zaprzestania kłótni z żoną, pragnie ratować rodzinę oraz nie jest prowodyrem awantur domowych, co w konsekwencji skutkowało nieprawidłowym przypisaniem oskarżonemu zamiaru i sprawstwa;

4. art. 433 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k., poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny materiału dowodowego, w sposób sprzeczny z zasadami prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego poprzez odmowę nadania przymiotu wiarygodności dowodowi z wyjaśnień oskarżonego i zeznań świadka M. Z., przy jednoczesnym uznaniu, iż w pełni zasługują na wiarę zeznania świadków: I. Z., J. Z., J. Z. , B. Z., Z. Z., w przedmiocie okoliczności kradzieży gotówki przez oskarżonego, dysponowania przez oskarżonego w dniu 17 kwietnia 2019 r. gotówką w wysokości 100 zł, psychicznego znęcania się oskarżonego nad rodziną, podejmowanych działań przemocowych wyłącznie przez oskarżonego, wszczynania awantur domowych wyłącznie przez oskarżonego, stosowania gróźb przez oskarżonego wobec I. Z., pozostawienia przez oskarżonego dzieci bez opieki w parku, podczas gdy w sprawie występują okoliczności przemawiające za

uznaniem za wiarygodne wyjaśnień oskarżonego i zeznań świadka oraz podważające wiarygodność zeznań pozostałych świadków;

5. art. 433 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny materiału dowodowego, w sposób sprzeczny z zasadami prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego poprzez pominięcie dowodu z zeznań świadka M. Z. w zakresie w jakim wskazuje, iż oskarżony wypłacił pieniądze z bankomatu, z konta świadka na które wpływała wypłata oskarżonego przed dniem 17 kwietnia 2019 r. i posiadał przy sobie gotówkę w wysokości 100 zł w dniu 17 kwietnia 2019 r. i w konsekwencji błędne przyjęcie, iż oskarżony dopuścił się kradzieży na rzecz I. Z.;

6. art. 433 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k., poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny materiału dowodowego, w sposób sprzeczny z zasadami prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego poprzez odmowę nadania przymiotu wiarygodności dowodowi z wyjaśnień oskarżonego i zeznań świadka M. Z., przy jednoczesnym uznaniu, iż w pełni zasługują na wiarę zeznania świadków: I. Z., J. Z., J. Z., B. Z., Z. Z., w przedmiocie okoliczności, iż oskarżony znieważał słowami powszechnie uznanymi za obelżywe swoje dzieci, tj. J. Z. i M. Z., jak i naruszył nietykalność cielesną poprzez szarpanie J. Z. i M. Z., podczas gdy w sprawie występują okoliczności przemawiające za uznaniem za wiarygodne wyjaśnień oskarżonego i zeznań świadka M. Z., w zakresie jakim wyjaśniają, iż oskarżony nie znieważał ani nie naruszał nietykalności cielesnej J. Z. i M. Z., co w konsekwencji doprowadziło do dokonania błędnych ustaleń faktycznych co do winy oskarżonego;

7. art. 433 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny materiału dowodowego, w sposób sprzeczny z zasadami prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego poprzez uznanie za w pełni wiarygodne zeznania świadka I. Z. w zakresie w jakim wskazywała, iż oskarżony naruszył jej nietykalność cielesną poprzez szarpanie, popychanie i uderzanie, podczas, gdy zeznania świadka nie pozostają spójne ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, w szczególności obdukcją oskarżonego z dnia 18.04.2019 r. (k. 35 akt postępowania przygotowawczego), co w konsekwencji skutkowało nieprawidłowym przypisaniem oskarżonemu zamiaru i sprawstwa;

8. art. 433 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny materiału dowodowego, w sposób sprzeczny z zasadami prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego poprzez uznanie za w pełni wiarygodne zeznania świadka I. Z. w zakresie w jakim wskazywała, iż oskarżony dopuścił się względem niej uporczywego nękania, w ten sposób, że obserwował ją i śledził, podczas gdy brak jest w sprawie materiału dowodowego potwierdzającego ww. okoliczności, co w konsekwencji skutkowało nieprawidłowym przypisaniem oskarżonemu zamiaru i sprawstwa”. Mając na względzie powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie pkt. I i uniewinnienie P.Z., ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie pkt. I i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w K. do ponownego rozpoznania.

Odpowiedź na powyższą kasację wnieśli: prokurator i kurator małoletniej M. Z. Oba te pisma zawierały wniosek o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

### **Sąd Najwyższy zważył, co następuje.**

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym, co pozwoliło na jej rozpoznanie na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

W pierwszej kolejności należy podnieść, że kasacja może być uznana za dopuszczalną jedynie w takim zakresie, w jakim obrońca skarży rozstrzygnięcia dotyczące czynów, za które wymierzono karę pozbawienia wolności. Zgodnie bowiem z art. 523 § 2 k.p.k., kasację na korzyść można wnieść jedynie w razie skazania oskarżonego za przestępstwo na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. To ograniczenie nie dotyczy kasacji wniesionej z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. (art. 523 § 4 k.p.k.), tymczasem takie uchybienia nie zostały wskazane przez obrońcę skazanego. W kasacji obrońca zaskarżył wyrok Sądu odwoławczego w części, co do punktu I, tj. utrzymania w mocy zaskarżonego wyroku Sądu I instancji. Utrzymanie w mocy dotyczyło także czynów przypisanych w punktach od VII do X wyroku Sądu I instancji, za które wymierzono P. Z. kary grzywny. Ponadto także w zakresie kar grzywny skarżący wniósł o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacją wyroku.



Należy więc stwierdzić, że zarzut z punktu 6 kasacji, jako odnoszący się wyłącznie do czynów, za które prawomocnie orzeczono kary grzywny, jest niedopuszczalny.

W kasacji skarżący podniósł osiem zarzutów rażącego naruszenia prawa procesowego, które miało polegać na nienależytym rozpoznaniu zarzutów apelacji obrońcy skazanego P. Z.. W pierwszym z nich skarżący wskazuje ogólnie na nienależyte rozpoznanie zarzutów apelacyjnych i zbyt ogólnikowe odniesienie się do nich w uzasadnieniu wyroku Sądu odwoławczego (obraza art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 k.p.k.), a następnie, w zarzutach z punktów od 2 do 8 wskazuje na naruszenie zasad rzetelnej kontroli odwoławczej w odniesieniu do konkretnych kwestii podnoszonych w apelacji (art. 433 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k.).

Zarzuty zawarte w kasacji obrońcy skazanego zawarte w punktach 1-5 i 7-8 należało uznać za oczywiście bezzasadne. Kontrola odwoławcza przeprowadzona w niniejszej sprawie spełnia standard wyznaczony przez art. 433 § 2 k.p.k. Oceniając prawidłowość tej kontroli instancyjnej należy bowiem mieć na względzie, że sposób wykonania obowiązku z art. 457 § 3 k.p.k. w odniesieniu do zarzutów i wniosków apelacji (art. 433 § 2 k.p.k.) jest pochodną, z jednej strony, jakości i kompletności wyводу zawartego w uzasadnieniu wyroku Sądu I instancji, a z drugiej strony, treści zarzutów apelacji oraz argumentacji, która ma wspierać te zarzuty (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 września 2020 r., II KK 241/20). Jak słusznie stwierdził Sąd odwoławczy, apelacja obrońcy P. Z. miała charakter polemiczny. Nie wskazywała na konkretne uchybienia i wpływ, jaki mogły one wywrzeć na treść wyroku, ale stanowiła propozycję subiektywnej oceny dowodów, odmiennej od dokonanej przez Sąd I instancji. Jak zasadnie podkreśla się w orzecznictwie, jeżeli Sąd I instancji w swoim uzasadnieniu dokona wszechstronnej i kompleksowej oceny wszystkich istotnych okoliczności, tak w zakresie ustaleń faktycznych, będących konsekwencją szczegółowo wykazanej oceny materiału dowodowego, jak i w sposób pełny przedstawi argumentację prawną, to oparcie zarzutów apelacji na tych elementach, które były już wszechstronnie i kompleksowo rozważone przez Sąd I instancji, co wynika z uzasadnienia wyroku, uprawnia Sąd odwoławczy do ograniczenia swojego uzasadnienia w znacznym zakresie do odesłania do tej argumentacji. W takim układzie, jeśli taka analiza dokonana przez Sąd *meriti* jest prawidłowa,

wszechstronna i w konsekwencji trafna, to Sąd odwoławczy niejednokrotnie może w istocie nie mieć żadnych „nowych” argumentów, które by można było przedstawić skarżącemu w ramach ustosunkowania się do zarzutu (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 18 maja 2021 r., II KK 113/21; z dnia 8 kwietnia 2021 r., III KK 77/21; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 kwietnia 2018 r., V KK 384/17). Rzeczywiście uzasadnienie wyroku Sądu odwoławczego jest zwięzłe, dość lakoniczne i zawiera jedynie zbiorcze odniesienie się zarzutów podniesionych w apelacji obrońcy. Jednakże kontrola odwoławcza została przeprowadzona w sposób wskazany powyżej. Sąd Okręgowy dał temu wyraz w części 3.1 uzasadnienia, stwierdzając: „Zdaniem Sądu odwoławczego ocena dokonana w powyższym zakresie przez Sąd I instancji (k. 514v - 516v) jest szczegółowa i wyczerpująca – tym bardziej Sąd Okręgowy, który zgadza się z tezami Sądu Rejonowego i w całości je akceptuje, nie widzi potrzeby ponownej, wnikliwej analizy, gdyż byłaby ona niczym innym, jak tylko i wyłącznie powielaniem trafnych, podniesionych już wcześniej argumentów”. Uwzględniając treść apelacji inicjującej postępowanie odwoławcze w tej sprawie, takiego przeprowadzenia kontroli odwoławczej nie można uznać za rażące naruszenie prawa, o którym mowa w art. 523 § 1 k.p.k.

Nawet gdyby uznać, że przy takim sposobie przeprowadzenia kontroli odwoławczej wątpliwości może budzić jakość uzasadnienia wyroku Sądu odwoławczego, to również nie jest to okoliczność, która mogłaby powodować skuteczność kasacji obrońcy skazanego. Lakoniczność uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego nie wynikała z braku rzetelności kontroli odwoławczej, ale ze zgodności jego stanowiska z wyrokiem Sądu I instancji i motywami jego rozstrzygnięcia. Oczywiście można było oczekiwać, że Sąd odwoławczy szerzej uzasadni swoje stanowisko. Jednak postępowania Sądu Okręgowego w tym zakresie nie można uznać za uchybienie, które mogło wywrzeć istotny wpływ na treść orzeczenia i w konsekwencji mogłoby skutkować wzruszeniem zapadłego orzeczenia. Po pierwsze, zgodnie z art. 537a k.p.k. nie można uchylić wyroku sądu odwoławczego z tego powodu, że jego uzasadnienie nie spełnia wymogów określonych w art. 457 § 3 k.p.k. Przywołany przepis art. 537a k.p.k. wyłączył możliwość uchylenia wyroku Sądu odwoławczego nawet w wypadku rzeczywistego

naruszenia dyrektywy wynikającej z treści art. 457 § 3 k.p.k. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 grudnia 2020 r., V KK 16/20). Po drugie zarzut kasacyjny dotyczący naruszenia przepisów art. 433 § 2 i art. 457 § 3 k.p.k., może zostać uwzględniony jedynie wówczas, gdy owo naruszenie mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. w sytuacji, gdy zostanie wykazane, że w razie niedopuszczenia się przez sąd odwoławczy rażącego naruszenia zasad kontroli odwoławczej kwestionowane w kasacji rozstrzygnięcie Sądu odwoławczego byłoby w istotny sposób odmienne od tego, które w sprawie zapadło (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 maja 2021 r., IV KK 195/21).

Akceptując rozstrzygnięcie Sądu I instancji, Sąd odwoławczy jednocześnie zaakceptował podstawę dowodową wyroku i ustalenia faktyczne tego Sądu, które znajdują oparcie zwłaszcza w zeznaniach pokrzywdzonej I. Z., małoletniego J. Z., J. Z., B. Z. i dowodach z dokumentów. Wszystkie przeprowadzone w sprawie dowody zostały poddane wszechstronnej ocenie przez Sąd Rejonowy i dopiero taka ocena znalazła uznanie w oczach Sądu odwoławczego. Sąd odwoławczy zasadnie uznał ocenę dowodów i dokonane przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne za prawidłowe i to w stopniu umożliwiającym poprzestanie na odesłaniu do szczegółowej argumentacji w tym zakresie, zawartej w uzasadnieniu Sądu Rejonowego. Sąd *meriti* przeprowadził bowiem obszerne postępowanie dowodowe, a także skrupulatnie uzasadnił każde z podjętych rozstrzygnięć. Dokonał tego w sposób przejrzysty pomimo wielości czynów i mnogości dowodów. Dlatego też lakoniczność uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego może być ewentualnie kwalifikowana jako uchybienie, które jednak nie mogło mieć istotnego wpływu na treść orzeczenia. Nawet obszerne i szczegółowe odniesienie się do kwestii podnoszonych w apelacji obrońcy nie mogło doprowadzić do wydania w sprawie wyroku zawierającego odmienne rozstrzygnięcie od zaskarżonego kasacją.

W punktach nr 2, 4 i 5 kasacji skarżący zarzuca, że Sąd Okręgowy nie rozważył zarzutów apelacyjnych dotyczących tego, iż Sąd I instancji w sposób sprzeczny z zasadami prawidłowego rozumowania odmówił wiarygodności dowodom wskazującym na posiadanie przez oskarżonego gotówki w dniu 17 kwietnia 2019 r. Jak już wskazano, Sąd odwoławczy stanowczo stwierdził, iż aprobuje w całości ocenę dowodów przeprowadzoną przez Sąd I instancji i nie

widzi potrzeby powielania argumentów przedłożonych przez ten Sąd. Oznaczało to również zaaprobowanie oceny dowodów dotyczących przebiegu zdarzenia z dnia 17 kwietnia 2019 r. Takie postąpienie nie może być w realiach tej sprawy uznane za rażące naruszenie prawa, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. W odniesieniu do tej kwestii stanowczo wypowiedział się Sąd Rejonowy, który w punkcie 2.2. wiersz pierwszy uzasadnienia wyraźnie podał, że potwierdzenie przelewu i wypłaty pieniędzy w dniu 11 kwietnia 2019 r. jest dowodem nieprzydatnym. Z uwagi na odstęp czasowy pomiędzy wypłatą pieniędzy a inkryminowanym zdarzeniem, a także fakt nadużywania przez P. Z. alkoholu, nie można wnioskować, że posiadał on te pieniądze w dniu 17 kwietnia 2019 r. Sąd Rejonowy podał ponadto, że gdyby skazany dysponował pieniędzmi, to nie miałby powodu do szarpaniny, której celem był dostęp do torebki pokrzywdzonej, w której znajdowała się gotówka. Sąd I instancji wskazał też na dowody, na podstawie których ustalił przebieg zdarzenia z dnia 17 kwietnia 2019 r., dokonując ich szczegółowej oceny (pkt 1.1.1-1.1.8. formularza uzasadnienia). Nie sposób uznać, że zaakceptowanie przez Sąd odwoławczy takiej oceny dowodów, a więc zajęcie stanowiska, że nie narusza ona art. 7 k.p.k., stanowi rażące naruszenie prawa.

W identyczny sposób należy ocenić okoliczności kwestionowane w zarzucie nr 3, 7 i w pozostałej części zarzutu 4. W kontekście naruszania nietykalności cielesnej, szarpania, popychania, uderzania pokrzywdzonej przez skazanego Sąd Rejonowy powołał się m.in. na treść opinii sądowo-lekarskiej dotyczącej obrażeń pokrzywdzonej (k. 31), fakt interwencji funkcjonariuszy Policji na skutek zgłoszenia pokrzywdzonej związanego z agresywnym zachowaniem skazanego (zeznania funkcjonariusza Policji – k. 23v - 24) oraz zeznania małoletniego J. Z. (k. 115-119). Ustalenia w tym przedmiocie nie były zatem wyłącznie skutkiem obdarzenia wiarą zeznań samej pokrzywdzonej. Sąd I instancji nie pominął także dowodu z opinii sądowo-lekarskiej dotyczącej skazanego (k. 35 – pkt. 1.1.7. formularza uzasadnienia), który potwierdzał przebieg zdarzenia z dnia 17 kwietnia 2019 r. - „szarpaninę”, w czasie której pokrzywdzona podejmowała akcję obronną. Także ustalenia faktyczne dotyczące pozostałych przypisanych skazanemu czynów nie bazowały wyłącznie na zeznaniach pokrzywdzonej (por. zeznania funkcjonariuszy Policji, m.in. k. 78-78a; dokumentację niebieskiej karty (k. 13-17; 123-281) oraz

zeznania członków rodziny – część 1.1. uzasadnienia wyroku Sądu I instancji, podpunkty 14-20).

Z kolei w zarzucie nr 8 skarżący kwestionuje to, że skazany nękał pokrzywdzoną, ponownie wskazując, że ustalenie faktyczne w tym zakresie bazuje na zeznaniach pokrzywdzonej. Tymczasem z uzasadnienia Sądu Rejonowego (część 1.1., podpunkty 21-23) wynika, że Sąd Rejonowy oparł się ponadto na zeznaniach J. Z., B. Z., Z. Z., a także dowodach z dokumentów, przede wszystkim wydrukach korespondencji sms oraz internetowej (k. 294-295; 312-319). Dlatego też w odniesieniu do żadnej z okoliczności wskazywanych w zarzutach kasacyjnych Sąd Okręgowy nie naruszył w sposób rażący art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. akceptując ocenę dowodów dokonaną przez Sąd I instancji. Należy podzielić stanowisko wyrażone w odpowiedzi prokuratora na kasację, że sformułowane przez obronę zarzuty kasacyjne zmierzają w rzeczywistości do zakwestionowania oceny dowodów i ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd I instancji oraz zaaprobowanych przez Sąd odwoławczy i wprowadzenia w to miejsce własnych ustaleń faktycznych, co jest niedopuszczalne w kasacji.

Mając na względzie wszystkie powyższe okoliczności, należało oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną.

Sąd Najwyższy zwolnił skazanego od kosztów sądowych za postępowanie kasacyjne kierując się względami słuszności oraz mając na uwadze aktualną sytuację majątkową skazanego.